

hvorimellem Per daglig færdedes, som havde den Lykke at leve i hans Nærhed, at tage hans Haand, at høre hans Stemme, se hans Smil, . . . der kunde da rejse sig hos hende en Slags Had til disse Fremmede, som ejede alt det, hun selv sukkede efter. Hun blev misundelig paa de Brosten, han traadte over, paa den Luft, der viftede om hans solbrunede Kinder. Hun var skinsyg paa Kafeopvarterne, der nød den Udmærkelse at betjene ham, paa Hotelstuepigerne, som om Morgenens redte den Seng, der endnu gemte Varmen og Duften af hans Legeme.

I forøget Uro og Spænding havde hun levet, siden der var bleven Tale om at kalde Per hjem. Ikke med et Ord havde hun dog søgt at paavirke hans Afgørelse. Hun havde overfor Ivan endog bestemt nægtet at gøre noget Skridt i den Retning. Men da hans Svar endelig indtraf i den telegrafiske Meddelelse, at han inden otte Dage vilde være hjemme, gik hun ud i Skoven og savnede for første Gang i sit Liv en Gud, hvem hun kunde knæle ned for og sende Tak.

Den Dag, da Per ventedes, stod hun op allerede ved Daggry og klædte sig paa med den dvælende Ro og Betænksomhed, som Hensynet til de svage Nerver paabød hende under stærke Sindsbevægelser. Alligevel blev hun færdig med sin Paaklædning flere Timer, før Vognen skulde køre til Stationen. Per vilde komme til København